

200702707/1.

Datum uitspraak: 14 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede ten behoeve van haar minderjarige kinderen,
en
appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/18595 en 06/18597 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van
20 maart 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluiten van 24 maart 2005 en 14 april 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aanvragen van om haar en haar kinderen een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluiten van 13 maart 2006 en 16 maart 2006 heeft de minister de daartegen door appellanten gemaakte bezwaren gegrond verklaard en hun met ingang van 10 februari 2006 onderscheidenlijk 23 januari 2006 een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 20 maart 2007, verzonden op 21 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De Staatssecretaris van Justitie is in de gelegenheid gesteld een reactie in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

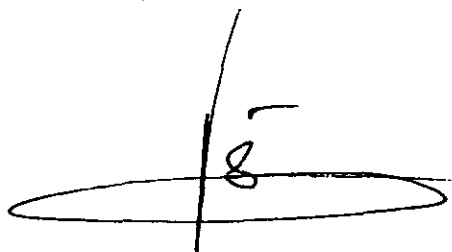
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 juni 2007

282-526.

Verzonden: **14 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal line through it, and a small '8' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 06/18595 en AWB 06/18597

V-nrs:

inzake: geboren op eiseres, mede namens haar destijds
minderjarige kinderen
1. geboren op
2. geboren op
3. geboren op
samen te noemen: de kinderen,
4. geboren op eiser,
burgers van Servië en Montenegro,
wonende te
eiseres, de kinderen en eiser worden tezamen aangeduid als eisers,
gemachtigde: mr. R.J. Hamerslag, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, voorheen de Staatssecretaris van Justitie,
gemachtigde: mr. J.W.Th. Berg, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 22 december 1999 heeft eiseres bij de korpschef van de regiopolitie van Friesland, mede namens de kinderen en eiser, een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder de beperking "verblijf bij echtgenoot en "verblijf bij vader. Op 15 februari 2001 heeft eiseres namens de kinderen een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder de beperking "verblijf bij vader. Bij besluit van 24 maart 2005 heeft verweerder de aanvraag met betrekking tot eiseres en eiser afgewezen. Bij besluit van 14 april 2005 heeft verweerder de aanvraag met betrekking tot de kinderen afgewezen. Bij bezwaarschrift van 19 april 2005 heeft eiseres tegen deze besluiten bezwaar gemaakt. De gronden van het bezwaar zijn ingediend bij brief van 9 mei 2005. Het bezwaar is bij besluit van 13 maart 2006 (het bestreden besluit I) met betrekking tot eiseres gegrond verklaard. Het bezwaar is bij besluit van 16 maart 2006 (het bestreden besluit II) met betrekking tot de kinderen en eiser gegrond verklaard.

2. Bij beroepsschrift van 14 april 2006 heeft eiseres tegen het bestreden besluit I en het bestreden besluit II beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van de beroepen zijn ingediend bij brief van 17 mei 2006. Op 20 juni 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 12 februari 2007 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van de beroepen.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 15 februari 2007. Eisers zijn aldaar niet in persoon verschenen, maar hebben zich laten vertegenwoordigen door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

4. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

1. Bij besluit van 29 maart 2000 heeft verweerder de aanvraag van eiseres om verlening van een vergunning tot verblijf onder de beperking "verblijf bij echtgenoot" buiten behandeling gesteld wegens het niet betalen van leges. Het hiertegen op 25 april 2000 ingediende bezwaarschrift is bij besluit van 5 juni 2003 ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 14 juni 2004 (Awb 03/36200) heeft de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Leeuwarden, het hiertegen ingestelde beroep gegrond verklaard en bepaald dat verweerder opnieuw op de aanvraag dient te beslissen.

2. Aan eiseres is bij het bestreden besluit I met ingang van 10 februari 2006 een verblijfsvergunning verleend als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder de beperking "verblijf bij echtgenoot" en geldig tot 10 februari 2007. Aan de kinderen en eiser is bij het bestreden besluit II met ingang van 23 januari 2006 een verblijfsvergunning verleend als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder de beperking "verblijf bij vader" en geldig tot 23 januari 2007.

III. OVERWEGINGEN

Ten aanzien van het bestreden besluit I en II.

1. Aan de orde is de vraag of de bestreden besluiten, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kunnen houden.

2. De rechtbank stelt allereerst vast dat, gelst op hetgeen verweerder hierover in het bestreden besluit II heeft opgemerkt, thans niet langer in geschil is dat eiseres de aanvraag van 22 december 1999 niet slechts namens haarzelf en eiser maar mede namens de kinderen heeft ingediend.

3. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit I - zakelijk weergegeven - op het standpunt gesteld dat de aanvraag voor een verblijfsvergunning met ingang van 22 december 1999 op grond van het bepaalde in artikel 26, eerste lid, van de Vw 2000 is afgewezen wegens het ontbreken van een geldig document voor grensoverschrijding en een gelegaliseerde huwelijksakte. Eiseres heeft genoemde documenten respectievelijk op 23 januari 2006 en op 10 februari 2006 overgelegd. Voorts komt eiseres niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid. Het enkele tijdsverloop in een procedure omtrent de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning is geen reden om tot vergunningverlening over te gaan. Het driejarenbeleid regelt slechts de afwijking van het vereiste van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) en het vereiste dat de vreemdeling of degene bij wie deze wil verblijven duurzaam moet beschikken over voldoende middelen van bestaan (middelenvereiste). Een aanvraag komt niet voor inwilliging in aanmerking indien niet aan de overige voorwaarden voor het verkrijgen van de gevraagde verblijfsvergunning is voldaan. Eiseres voldeed op 1 januari 2003 niet aan alle voorwaarden, aldus verweerder.

4. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit II - zakelijk weergegeven - op het standpunt gesteld dat aan de kinderen niet langer het ontbreken van een geldige geboorteakte en het ontbreken van een geldig document voor grensoverschrijding wordt tegengeworpen. Verweerder is echter van oordeel dat, nu de omstandigheid dat aan de kinderen (ten onrechte) paspoorten zijn verstrekt en daarmee verwachtingen zijn gewekt eerst op de hoorzitting van 23 januari 2006 aan de orde is gesteld, deze datum als ingangsdatum van de verblijfsvergunning moet gelden. De kinderen komen voorts niet in

aanmerking voor een vergunning op grond van het driejarenbeleid, nu op 1 januari 2003 niet aan alle voorwaarden voor het verkrijgen van de gevraagde verblijfsvergunning werd voldaan.

5. Eiseres heeft tegen het bestreden besluit I - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden aangevoerd. De verblijfsvergunning van eiseres moet worden verleend met ingang van 22 december 1999, de datum waarop de aanvraag is gedaan. Eiseres hoefde niet aan het paspoortvereiste te voldoen omdat ze op het moment van de aanvraag in het bezit was van een geldige voorlopige vergunning tot verblijf. Bovendien was het vereiste van het bezitten van een geldig paspoort destijds niet wettelijk geregeld.

De gemachtigde van eisers heeft ter zitting nog het volgende aangevoerd. Op grond van de overgangsrechtelijke bepaling neergelegd in artikel 3:103 van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000, had de voor eiseres meest gunstige bepaling moet worden toegepast. Dit betekent dat, ongeacht het onmiddellijkheidsbeginsel, voor eiseres het recht zoals dat gold vóór de inwerkingtreding van de Vw 2000 van toepassing is. Bovendien was eiseres ten tijde van de aanvraag of kort daarvoor wel in het bezit van een geldig paspoort. De enige reden dat het eiseres uiteindelijk is gelukt een nieuw geldig paspoort te bemachtigen, is haar gedwongen terugkeer naar het land van herkomst om afscheid te nemen van haar zieke moeder. Voorts heeft verweerder in de asielprocedure niet getwijfeld aan de geldigheid van het huwelijk van eiseres en . Het is vreemd dat door verweerder vervolgens het ontbreken van een geldige huwelijksakte wordt tegengeworpen. Eiseres is op grond van het bovenstaande van mening dat, op het moment dat zij drie jaren in Nederland verbleef, aan haar een verblijfsvergunning had moeten worden verleend op grond van het driejarenbeleid. Gelet op al hetgeen in de onderhavige procedure naar voren is gebracht, had verweerder bovendien op grond van artikel 4:84 van de Awb van het beleid moeten afwijken en aan eiseres een verblijfsvergunning moeten verstrekken met ingang van 22 december 1999. Eiseres doet tevens een beroep op artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000. Van eiseres kon niet verwacht worden dat zij wist welke bescheiden overgelegd moesten worden.

6. Eiseres heeft tegen het bestreden besluit II - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden aangevoerd. Aan de kinderen en eiser (hierna tezamen te noemen: de kinderen) is per abuis een Nederlands paspoort verstrekt op het moment dat hun vader werd genaturaliseerd. De kinderen hebben altijd deel uitgemaakt van het gezin van de vader, zodat het thans niet logisch is, gelet op het feit dat zij zijn vrijgesteld van het paspoortvereiste, om de verblijfsvergunning niet met ingang van 22 december 1999 te doen ingaan.

De gemachtigde van eisers heeft ter zitting nog het volgende aangevoerd. Verweerder had uit eigen beweging op grond van artikel 4:84 van de Awb van het beleid moeten afwijken. Voorts had aan de kinderen, op het moment dat zij drie jaren in Nederland verbleven, een verblijfsvergunning moeten worden verleend op grond van het driejarenbeleid.

7. De rechtbank overweegt het volgende.

8. Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning als bedoeld in dat artikel verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

9. Op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldig document voor grensoverschijding.

10. Op grond van artikel 3.13 van het Vb 2000 wordt de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder een beperking verband houdend met gezinshereniging of gezinsvorming verleend aan het in artikel 3.14 genoemde gezinslid van de in artikel 3.15 bedoelde hoofdpersoon, indien wordt voldaan aan alle in de artikelen 3.16 tot en met 3.22 genoemde voorwaarden.

11. Op grond van artikel 3.14, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000 wordt de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 3.13, eerste lid, verleend aan de vreemdeling van achttien jaar of ouder die met de hoofdpersoon een naar Nederlands internationaal privaatrecht geldig huwelijk of een in Nederland geregistreerd partnerschap is aangegaan.

12. Op grond van artikel 26, eerste lid, van de Vw 2000 wordt de verblijfsvergunning, die van rechtswege rechtmatig verblijf inhoudt, verleend met ingang van de dag waarop de vreemdeling heeft aangetoond dat hij aan alle voorwaarden voldoet.

13. De rechtbank stelt vast dat de gemachtigde van eisers ter zitting verschillende gronden naar voren heeft gebracht die in het bezwaarschrift waren opgenomen, maar in het beroepschrift niet zijn herhaald. Voorts heeft de gemachtigde van eisers ter zitting enkele nieuwe beroepsgronden naar voren gebracht. De gemachtigde van verweerder heeft ter zitting desgevraagd aangegeven dat hij op deze gronden voldoende heeft kunnen reageren. De rechtbank ziet derhalve geen aanleiding hetgeen de gemachtigde van eisers ter zitting heeft aangevoerd wegens redenen van goede procesorde huiten beschouwing te laten bij de beoordeling.

Ten aanzien van het bestreden besluit I.

14. Tussen partijen is allereerst in geschil welk recht in de onderhavige zaak van toepassing is. De rechtbank stelt voorop dat verweerder op het moment dat een beslissing wordt genomen dient te besluiten op grond van de op dat moment vigerende regelgeving, tenzij er sprake is van overgangsrecht. De rechtbank stelt vast dat er bij de invoering van de Vw 2000 niet is voorzien in materieel overgangsrecht. Op de aanvraag van eiseres is derhalve de materiële regelgeving bij en krachtens de Vw 2000 direct van toepassing. Het beroep van eiseres op artikel 3.103 van het Vb 2000 doet hieraan niet af, nu deze bepaling niet van toepassing is op de invoering van de Vw 2000. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 5 maart 2002 (LJN: AE0221).

15. Voorts is in geschil of verweerder aan eiseres terecht met ingang van 10 februari 2006 een verblijfsvergunning heeft verleend. De rechtbank stelt vast dat een aanvraag als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 kan worden afgewezen indien de vreemdeling niet in het bezit is van een geldig document voor grensoverschrijding. Voorts dient de vreemdeling, indien sprake is van een huwelijk als bedoeld in artikel 3.14, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000, het bestaan van dit huwelijk ingevolge hoofdstuk B2, paragraaf 2.3 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000 aan te tonen met officiële gelegaliseerde bescheiden. Eiseres heeft niet betwist dat zij op 23 januari 2006 een geldig paspoort en op 10 februari 2006 een gelegaliseerde huwelijksakte heeft overgelegd. Derhalve werd eerst op 10 februari 2006 voldaan aan alle wettelijke vereisten voor het verlenen van een verblijfsvergunning op grond van artikel 14 van de Vw 2000. Hetgeen eiseres in beroep heeft aangevoerd met betrekking tot haar paspoort en het standpunt van verweerder ten aanzien van het huwelijk van eiseres en in de asielprocedure, doet daaraan naar het oordeel van de rechtbank niet af. Eiseres heeft immers eerst op 10 februari 2006 een gelegaliseerde huwelijksakte overgelegd. Dat het bestaan van het huwelijk van eiseres en in de asielprocedure niet ter discussie stond is niet doorslaggevend, nu bij een aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier andere vereisten gelden. Verweerder behoefde voorts, voor zover daartoe ruimte al bestond en voor zover eiseres hierop al een beroep heeft gedaan, geen aanleiding te zien toepassing te geven aan artikel 4:84 van de Awb. Nu eiseres niet heeft aangetoond dat op een tijdstip gelegen vóór 10 februari 2006 aan alle voorwaarden werd voldaan, heeft verweerder terecht met inachtneming van artikel 26, eerste lid, van de Vw 2000 besloten aan eiseres met ingang van 10 februari 2006 een verblijfsvergunning op grond van artikel 14 van de Vw 2000 onder de beperking "verblijf bij echtgenoot te verlenen.

16. Eiseres heeft voorts een beroep gedaan op artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000. Nu eiseres hierop eerst ter zitting een beroep heeft gedaan en deze stelling bovendien niet heeft onderbouwd, zal

de rechtbank hieraan voorbij gaan.

Ten aanzien van het bestreden besluit II.

17. Tussen partijen is in geschil of verweerder aan de kinderen terecht met ingang van 23 januari 2006 een verblijfsvergunning heeft verleend. De rechtbank stelt vast dat namens de kinderen tijdens de hoorzitting op 23 januari 2006 een beroep is gedaan op gewekte verwachtingen, nu de kinderen in verband met de aan hen verstrekte paspoorten in de veronderstelling verkeerden dat zij rechtmatig in Nederland verbleven. Op grond van deze bijzondere omstandigheden is verweerder ten aanzien van de kinderen op grond van artikel 4:84 van de Awb van het beleid afgeweken en heeft aan hen vanaf 23 januari 2006 niet langer tegengeworpen dat zij niet in het bezit waren van een geboorteakte en geldig document voor grensoverschijding. De gemachtigde van eisers heeft desgevraagd ter zitting verklaard dat in het dossier geen aanknopingspunten te vinden zijn voor het oordeel dat eerder in de procedure reeds een beroep is gedaan op bovengenoemde gewekte verwachtingen. De rechtbank is derhalve van oordeel dat er voor verweerder geen aanleiding bestond de verblijfsvergunning van de kinderen met ingang van een eerdere datum dan 23 januari 2006 toe te kennen. Het is immers aan eisers om een beroep te doen op artikel 4:84 van de Awb en daarbij omstandigheden aan te voeren die dit beroep rechtvaardigen. Van verweerder hoeft niet te worden verwacht, zoals door eisers gesteld, dat hij in feitelijke omstandigheden bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb inleest en zelfstandig op grond van dit artikel van het beleid afwijkt. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder terecht heeft besloten aan de kinderen met ingang van 23 januari 2006 een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder de beperking "verblijf bij vader" te verlenen.

Ten aanzien van het bestreden besluit I en II.

18. Naar aanleiding van het beroep op het (met ingang van 1 januari 2003 afgeschafte) driejarenbeleid overweegt de rechtbank als volgt. De rechtbank volgt eisers niet in hun stelling dat aan hen op grond van het driejarenbeleid een verblijfsvergunning had moeten worden verleend, omdat drie jaren na 22 december 1999 nog niet onherroepelijk op de aanvraag was beslist. Het enkele gegeven dat de besluitvormingsprocedure naar aanleiding van een aanvraag van een verblijfsvergunning regulier meer dan drie jaren in beslag neemt vormt immers geen zelfstandige grond voor vergunningverlening, maar leidt er slechts toe dat de aanvraag in een dergelijk geval niet wordt afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv of omdat de vreemdeling of degene bij wie deze wil verblijven niet voldoet aan het middelenvereiste. De rechtbank stelt vast dat bovengenoemde vereisten aan eisers niet zijn tegengeworpen. Nu eisers op 1 januari 2003 niet voldeden aan andere voorwaarden voor verlening van de gevraagde vergunning, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank terecht besloten aan eisers geen verblijfsvergunning toe te kennen op grond van het driejarenbeleid. ✕

19. Gelet op bovenstaande zal de rechtbank de beroepen ongegrond verklaren.

20. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

IV. BESLISSING

De rechtbank
in de zaak onder nummer AWB 06/18595

- verklaart het beroep ongegrond;

De rechtbank
in de zaak onder nummer AWB 06/18597

- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 20 maart 2007 door mr. P.H.A. Knol, voorzitter, in tegenwoordigheid van W. de Jong-Koops, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

Afschrift verzonden op: **21 MAART 2007**

Conc.: NW
Coll: WdJ
D: C

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). Ingevolge artikel 69, eerste lid, van de Vw 2000 bedraagt de termijn voor het instellen van hoger beroep vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Hamerslag van Haren

Advocaten

PER FAX: 070 3651380

Aan de RAAD VAN STATE
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2307	
B	17 APR 2007
ZAAKNR.	
AAN:	✓1
BEHANDELD: DD:	PAR:

uw referentie: nieuwe zaak
onze referentie: 017956 RIU/sd
inzake: / IND

mr R.J. Hamerslag
mr F.L.M. van Haren
mr S.D. Logt*
mr A.C.M. Nederveen
mr I.J.M. Oomen
mr A.M.J.M. Louwisc
mr K.E. Geertsema
mr N.C. Blomjous

mr H.M. Brink**

* tevens mediator
** in samenwerking met

Amsterdam, 17 april 2007

Hoger Beroep in Vreemdelingenzaken

Hierbij verklaar ik, R.J. Hamerslag, advocaat te Amsterdam, dat ik door appellant bepaaldelijk ben gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Amsterdam van 20 maart 2007, verzonden op 21 maart 2007, AWB 06/18595 en AWB 06/18597, met het recht van substitutie bij het optreden in rechte. Appellanten en belanghebbenden zijn

haar destijds minderjarige kinderen,

geboren op

geboren op

geboren op

geboren op

en haar minderjarige kind

geboren op

IND-nummer

9904.11.8001, V-nummers

en

wonende te

Zij

kiezen expliciet woonplaats aan het Damrak nr. 28/30 te Amsterdam (1012 LJ), ten kantore van R.J. Hamerslag.

Voor wat betreft het griffierecht wijs ik u er uitdrukkelijk op dat ons kantoor een rekening-courantovereenkomst gesloten heeft met uw afdeling.

GRIEVEN:

Hamerslag van Haren

Advocaten

Hierbij gaat een kopie van de bovengenoemde uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Amsterdam van 20 maart 2007, verzonden op 21 maart 2007, AWR 06/18595 en 06/18597 en tevens het procesverbaal van de zitting. Vanwege de vergaande verknochtheid van de zaken zijn de zaken tegelijkertijd behandeld. Namens appellanten wordt hoger beroep ingesteld tegen deze uitspraak. Appellanten beschouwen het integrale dossier en de processtukken als ingelast en opgenomen in deze grieven.

Grief 1:

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 17 zoals zij doet, en met name dat verweerder terecht heeft besloten aan de kinderen met ingang van 23 januari 2006 een verblijfsvergunning te verlenen.

Toelichting:

Deze rechtsoverweging kan niet worden gedragen door het daaraan ten grondslag liggend onderzoek noch door de daaraan ten grondslag liggende motivering.

Appellanten doen een beroep op uw uitspraak van 7 november 2006 (200605211/1; JV 07/9). Ten onrechte overweegt de rechtbank dat van verweerder niet hoeft te worden verwacht dat hij in feitelijke omstandigheden, bijzondere omstandigheden als bedoeld in art. 4:84 Awb leest en zelfstandig op grond van dit artikel van het beleid afwijkt. De rechtbank is van mening dat nu de gemachtigde van appellanten eerst met ingang van 23 januari 2006 tijdens een hoorzitting namens appellanten een beroep gedaan heeft op opgewekte verwachtingen welke overigens worden gehonoreerd door verweerder, dat de verstrekte verblijfsvergunning 23 januari 2006 als ingangsdatum zal hebben. Een dergelijke nuancering lijkt in strijd met de aangehaalde uitspraak en uw uitspraak van 19 mei 2006 (200601178/1) die hierbij gaat.

Appellanten zijn van mening dat deze stellingname berust op een onjuiste uitleg van art. 4:84 Awb en een verkeerde lezing van het dossier. Appellanten leggen in de eerste plaats

Hamerslag van Haren

Advocaten

kopieën over van de op 25 augustus 2003 aan hen verstrekte Nederlandse paspoorten. Voorts gaan hierbij kopieën van processtukken 56 en 57 alsmede 79. Al deze stukken zijn opgenomen in het rechtbankdossier waarop recht is gedaan. Zoals gesteld zijn appellanten van mening dat de rechtbank een onjuiste uitleg geeft van art. 4:84 Awb. Gezien het feit dat de paspoorten in augustus 2003 zijn verstrekt en er daarna grote onduidelijkheid is geweest over de feitelijke gang van zaken. Uit het feit dat op 24 januari 2006 telefoonnotitie 79 in het dossier is opgenomen wordt het duidelijk dat er sprake is van zeer bijzondere omstandigheden. Deze zeer bijzondere omstandigheden zijn al 22 juni 2004 bekend bij verweerder.

Voor appellanten was het niet bekend, in ieder geval volstrekt onduidelijk dat zij niet het Nederlanderschap hadden verkregen. Aan hen zijn immers al in 2003 Nederlandse paspoorten uitgereikt. Eerst ter zitting van 23 januari 2006 werd dit voor de gemachtigde en de ouders van appellanten duidelijk. De kinderen waren niet naar de zitting meegenomen omdat zij op school moesten zijn en ook nog steeds in de vooronderstelling verkeerden dat zij het Nederlanderschap hadden. Van verweerder had verwacht mogen worden, gezien deze bijzondere omstandigheden dat het feit dat erkend werd dat er sprake is van opgewekte verwachtingen, niet op conto van de gemachtigde van appellanten wordt geschreven, doch zelfstandig in een veel eerder stadium had moeten en kunnen concluderen dat er sprake was van zeer bijzondere omstandigheden en dat op het moment dat men hier achter was gekomen, gebruik diende te worden gemaakt van de inherente afwijkingsbevoegdheid. Er is derhalve sprake van onvoldoende zorgvuldige besluitvorming.

Grief 2:

Ten onrechte overweegt de rechtbank zoals zij dat doet in rechtsoverweging nummer 18.

Toelichting:

Zoals in de toelichting op de vorige grief (grief 1) gegeven zijn appellanten op 25 augustus 2003 in het bezit gesteld van Nederlandse paspoorten. Wanneer men uitgaat van het

Hamerslag van Haren

Advocaten

feit dat dat bijzondere omstandigheden zijn en dat er dus verwachtingen zijn gewekt, dan lijkt de datum van 23 augustus 2003 doorslaggevend in deze. Het is om deze redenen dat appellanten u vragen het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank te vernietigen en verweerder op te dragen met inachtneming van uw uitspraak een nieuwe beslissing te nemen.

Gemachtigde

i.c.

R.J. Hamerslag